

Bilag 2.

Oversættelse.

Folketingsmand, fhv. minister Frode Jakobsens stemmeforklaring til resolutionen om atomprøvestop i 1. udvalg den 26. november 1965.

Gennem lange tider har forsøg med atomvåben plaget menneskehedens fred. De har skabt frygt for vor egen slægts sundhed og for ufødte slægters. Der har rigtignok været delte meninger om faren, især om den genetiske virkning af nedfald. Men er der tvivl, må denne tvivl komme de endnu ikke fødte til gode.

Moskva-aftalen om forsøgsstop kom derfor til os med lettelse og glæde. Den betød, at de forsøg, der udgør en fare for menneskehedens sundhed, blev standset.

En stor svaghed ved Moskva-aftalen var imidlertid det ikke løste spørgsmål om forsøg under jorden. Det er rigtigt, at disse forsøg ikke betyder et radioaktivt nedfald. Men at stoppet kun er delvist, har ikke kunnet undgå at skabe en tvivl om dets holdbarhed.

Og endnu mere afgørende: Efter de farlige forsøgs ophør er et andet punkt kommet i centrum: Kampen mod udbredelsen af atomvåben til endnu flere lande.

Nogle hævder rigtignok, at udbredelsen af atomvåben til alle er en teknisk udvikling lige så sikkert som overgangen i sin tid fra bue og pil til krudt og kugler. Men det er jo netop det forfærdelige! Hvis et stort antal lande gennem et antal af år har atomvåben, kan det ikke andet end ende galt. Så kan det ikke undgås, at de også en dag falder i hænderne på nogen, der ikke forstår deres ansvar.

En aftale mod alle forsøg vil være en afgørende hindring for udbredelsen af atomvåben til flere stater. Det er for min delegation den vigtigste grund til at gå ind for resolutionen foran os.

Vi forstår de betænkeligheder, der har været. Et forbud skal kunne kontrolleres; ellers holdes det af de lovlydige, brydes af andre mindre lovlydige. Men meget er nået af videnskaben gennem de sidste år i ret-

ning af at kunne registrere og identificere også underjordiske sprængninger. Måske husker man, at de nordiske udenrigsministre på deres møde i Oslo i august 1965 enedes om at undersøge, hvordan de nordiske lande kunne bidrage til at løse problemet om opdagelse og identifikation ved at oprette seismiske stationer i Skandinavien.

Skulle Sovjetunionen her have nået længere end noget andet land, ja så kan den danske delegation helt tilslutte sig opfordringen til dem om at delagtiggøre alle os andre i deres viden.

For os ser det ikke ud til, at der endnu er 100 procent sikkerhed for identifikation. Men hvor har vi 100 procent sikkerhed i den verden, vi lever i? Afgørende er, om faren for at blive afsløret ikke vil være så stor, at ingen tør udsætte sig for den.

Der er en risiko. Men vi må afveje, hvilken risiko der er størst: Risikoen for, at nogen vil bryde en aftale og i hemmelighed gøre forsøg; eller risikoen for, at det ikke skal lykkes at standse udbredelsen af atomvåben til flere lande?

For den danske delegation er der ingen tvivl. Og vi håber på, at de, der med rette lægger så megen vægt på kontrol, sammen med os vil stemme for denne resolution. Jeg mener, at det ville være et klogt træk, som ville fortjene vor taknemmelighed.

Jeg er helt enig i, at dette kun kan være et foreløbigt skridt. Jeg er helt enig i, at en bindende traktat med så megen garanti som muligt er målet, men vi betragter også denne resolution som et betydningsfuldt skridt fremad: Mod at sikre genoptagelsen af de giftige forsøg i de tre omgivelser. Men først og fremmest mod den truende fare foran os: Den uigenkaldelige udbredelse af atomvåben til flere lande.

Danmark vil derfor stemme for det foreliggende resolutionsudkast.